

Discreției făcându-ne părtași

Cum să mai povestim altfel despre Maica Domnului într-atât încât inima contemporanilor să mai aibă răbdare să o cunoască? Sau măcar să încerce să guste din dulceața înțelepciunii ei? E sensul adânc al încercării Părintelui Maxim prin care, pe întreaga perioadă a anului 2020, desemnat an pandemic, a asumat-o cu înțelepciune. Mărturisirea. Încercarea sa de a povesti – în ciuda stilului epistolar avem de a face, în fond, cu mici povestiri pline de duh - despre viața Maicii Domnului este numai un episod din încordarea anului care a trecut fără ca miezul său de foc să se fi stins. În plină suferință a lumii, în plină aruncare a ei în frică și ură necontrolată, glasul tânărului meu prieten- fie-mi îndrăznit cuvântul- a făcut bine celor care au as-

cultat paginile pe care acum le citim împreună. O Maică a Domnului vie, înveșmântată în iubire, a străbătut întreaga perioadă a Postului Adormirii dinspre studioul Radioului Renașterea către ascultătorii cumișteniei și liniștii presărați pe la casele lor. Și din vorbirea cumpătată și deloc „prețioasă” au înflorit livezile nădejzii din ochii oamenilor. Nădejde de care avem nevoie, inalienabilă nevoie.

Veți citi din Epistolarul de Duh al Părintelui Maxim pagini despre postirea cu Maica Domnului, Maica Domnului ca *model de leadership*, Maica Domnului și lucrarea dragostei, Maica Domnului și feminismul, despre prezențele acesteia în ethosul Evangheliei Domnului Hristos, despre modelul demnității umane care răzbate prin icoana sa, despre duhovnicia Maicii Domnului- da, da, pagină rară de reflecție asupra Maicuței, despre maternitatea universală a Maicii Domnului și despre limitările maternității la care asistăm nu de ieri de azi ori despre incredibila imagine a Maicii

Domnului ca *influencer*. Toate acestea cu o destindere de gândire vrednică de vechile meditații duhovnicești, dezlipit parcă de zidul judecății prin clișee a povestirii despre Maica Domnului. Aici e cheia bucuriei textelor prin care autorul nostru ne vorbește. Pentru că întâi își vorbește lui. Și asta se simte și în celelalte scrieri ale sale prin care ne-a adus aproape chipuri de oameni, învățături ori inegalabile vâne de izvor duhovnicesc. Este ceva franc în scrisul și rostirea sa care emoționează, dincolo de subiectul ales de el, de data aceasta Maica Domnului.

Mi-am adus aminte, citind textele sale, de modul în care Părinții mai noi ai Bisericii- Sf. Ioan de Kronstadt, Sf. Nectarie ori Sf. Luca al Crimeei- au făcut „accesibilă” icoana maicii Domnului. Aducând-o mai aproape de oameni, de înțelegerea lor, de oboseala și setea lor de liniște. Astfel de apropieri sunt necesare, absolut necesare, dar presupun o subțirime de spirit și rostire din a cărui amănunțită lucrare în cuvânt și duh izvodesc și din cartea aceasta. Celor care

cred că e ușor, le doresc spor. Celor cărorora li se pare greu le recomand aceste exerciții admirație și iubire la adresa Maicii Mirelui. Căci sentimentul care m-a încercat finalizând citirea textelor este unul de nuntă împlinită, rodită cu sens.

În ultimii ani asistăm la un periculos viraj spre vulgarizare al teologiei, unii crezând că înțelegerea unui popor se face banalizând. Alții rămân legați în rezervații mistice, extrem de inutile la vremea autostrăzilor informale. Volumul acesta este încă o dovadă că e posibilă - echilibrat, sobru și bucuros - transferarea informației creștine către creștinii zilelor noastre. Un efort de rostire, mai întâi, a trecut de-acum în mâinile noastre! Să ne strângem mâinile într-un salut de bucurie și recunoaștere, peste textele acestea, să le asumăm cu zâmbetul cunoașterii înnobilându-ne chipul și să învățăm că toate cele înalte ale teologiei se pot rosti și scrie cu simplitatea smereniei. Și așa ajung unde sunt așteptate. Nu unde ne închipuim noi că e nevoie de ele. Cred că avem, prin

cartea aceasta, încă o șansă să învățăm iubirea. Și să o creștem. Prin Maica Domnului. În Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru.

Pr. Prof. univ. dr.
Constantin Valer NECULA